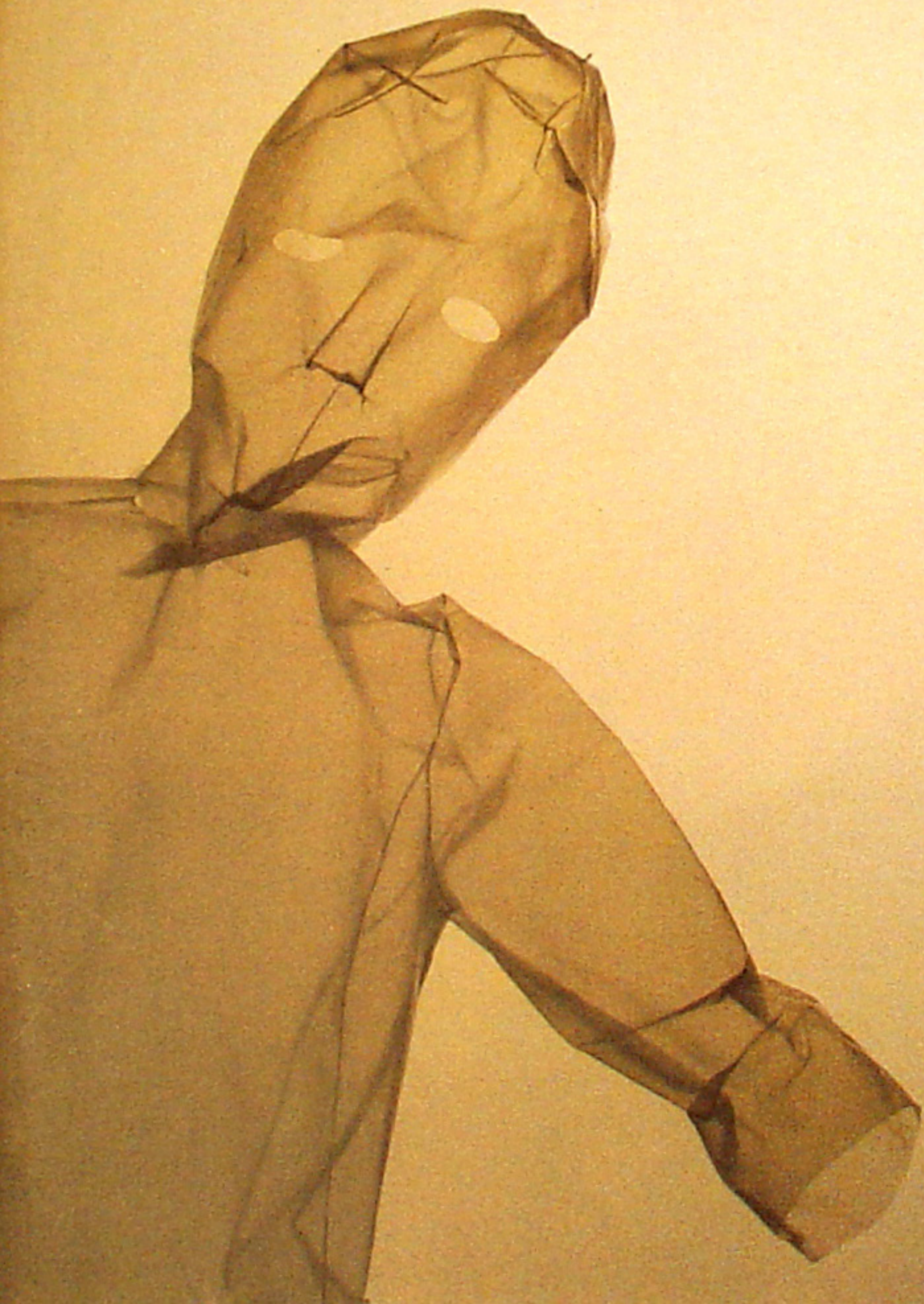

AMPARO SARD
el hombre invisible

AMPARO SARD

el hombre invisible

Amparo Sard (Son Servera, 1973) desenvolupa un treball aparentment més inclinat a l'experimentació tècnica que no pas a la reflexió filosòfica. Just aparentment. Guanyadora del premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert de pintura atorgat el 2000, l'activitat expositiva i formativa de l'artista s'ha incrementat notablement en la línia que la donà a conèixer en aquesta illa, especialment a partir d'aquesta distinció: el seu afany per treballar amb un material orgànic, i la seva conquesta de la perforació com a mitjà per fer participar la llum a les seves creacions, manté activa una obra que es realitza amb paper malgrat que aparenta pell humana. També, especialment en els darrers anys, sobre la pantalla de l'ordinador; on troba un instrument idoni per a desenvolupar la seva exploració de l'anatomia humana.

Tanmateix, si hi ha quelcom que confereix unitat a l'obra d'Amparo Sard no és la tècnica, sinó la reflexió que la duu a crear. És una reflexió social, però de la societat entesa com a ens que aglutina individualitats, éssers. És una denúncia de la realitat d'aquest segle XXI, la realitat més propera: una crítica de l'estructuració social, dels ciments de la societat capitalista i de la vertiginositat de la vida d'avui dia. De la pèrdua d'identitat dels homes i dones, forçats a haver d'assolir l'èxit en detriment de l'expressió de la seva individualitat. Quan l'autèntic jo és massa reprimat per l'altre jo, aquell al qual ens obliga la societat, és quan es produeix aquest xoc desestabilitzador; la malaltia que l'artista designa com a "desestabilització molecular", que converteix l'humà en mutant. Cal adaptar-se a les exigències de l'existència. L'obra de Sard és tota ciència ficció, malgrat que l'autora l'extregui directament de la realitat, no de la fantasia. La influència del món de la genètica i els avanços de la ciència en el camp de la medicina hi és molt marcada: més enllà de la semblança de la seva matèria primera de treball, el paper tractat, amb la pell, la resta d'elements que participen de la seva obra tenen un marcat caràcter orgànic. Així, el "laberint sense fi" se'ns apareix com un manyoc de budells, que l'artista imprimeix en primer terme a peces com la jaqueta, els pantalons i el vestit; a la sèrie d'incubacions, imatges fotogràfiques protagonitzades per dones que han propassat la menopausa, també hi imprimí aquest manyoc. Tanmateix, potser el més colpidor de la seva obra sigui la multiplicitat de braços que Sard —en una referència molt explícita a la filosofia budista on calma la sed de respostes— atribueix als cossos, o endevina a les peces de roba que també dissenya, com a parts de la instal·lació, per als mutants que habiten el món en aquesta nova era. És evident que tot plegat transcendeix sobradament els límits de la denúncia social, però també és cert que entre l'objecte de denúncia i el seu desenvolupament existeix un vincle continu, fonamentat en un discurs unificador i una tècnica depurada i conscient, que ens fa parlar de Sard més enllà d'aberracions genètiques i de filosofies orientals. És quan parlem, simplement, de la conquesta d'un estil propi a còpia de reflexió i de forats, d'una fusió de la forma amb el concepte com es fonen, a través de les perforacions i les transparències, la llum amb els plecs de la pell.

Amparo Sard (Son Servera, 1973) desarrolla un trabajo aparentemente más inclinado hacia la experimentación técnica que no a la reflexión filosófica. Sólo aparentemente. Ganadora del premio Ciudad de Palma Antoni Gelabert de pintura otorgado en el 2000, la actividad expositiva y formativa de la artista se ha incrementado notablemente en la línea que la dió a conocer en esta isla, especialmente a partir de esta distinción: su afán por trabajar con un material orgánico, y su conquista de la perforación como medio para hacer participar la luz de sus creaciones, mantiene activa una obra que se realiza con papel aunque aparenta piel humana. También, especialmente en los últimos años, sobre la pantalla del ordenador, donde halla un instrumento idóneo para desarrollar su exploración de la anatomía humana. Sin embargo, si hay algo que confiera coherencia a la obra de Amparo Sard no es la técnica, sino la reflexión que la lleva a crear. Es una reflexión social, pero de la sociedad entendida como ente que aglutina individualidades, seres. Es una denuncia a la realidad en este siglo XXI, la realidad más próxima: una crítica a la estructuración social, a los cimientos de la sociedad capitalista y a la vertiginosidad de la vida de hoy día. De la pérdida de identidad de los hombres y mujeres, forzados a tener que alcanzar el éxito en detrimento de la expresión de su individualidad. Cuando el auténtico yo se encuentra demasiado reprimido por el otro yo, aquel al que nos obliga la sociedad, es cuando se produce ese choque desestabilizador; la enfermedad que la artista designa "desestabilización molecular", que convierte al humano en mutante. Hay que adaptarse a la exigencias de la existencia. La obra de Sard es toda ciencia-ficción, aunque la autora la extraiga directamente de la realidad, no de la fantasía. La influencia del mundo de la genética y los avances de la ciencia en el campo de la medicina está muy marcada: más allá de la similitud de su materia prima de trabajo, el papel tratado, con la piel, el resto de elementos que participan de su obra tienen un marcado carácter orgánico. Así, el "laberinto sin fin" se nos aparecen como un ovillo de intestinos, que la artista imprime en primer término a piezas como la chaqueta, los pantalones y el vestido; en la serie de incubaciones, imágenes fotográficas protagonizadas por mujeres que han propasado la menopausa, también las imprimió en ovillo. Sin embargo, tal vez lo más hiriente de su obra sea la multiplicidad de brazos que Sard —en una referencia muy explícita a la filosofía budista donde calma la sed de respuestas— atribuye a los cuerpos, o adivina en las prendas de ropa que también diseña, como partes de la instalación, para los mutantes que habitan el mundo en esta nueva era. Es evidente que todo en suma trasciende sobradamente los límites de la denuncia social, pero también es cierto que entre el objeto de denuncia y su desarrollo existe un vínculo continuo, fundamento en un discurso unificador y una técnica depurada y consciente, que nos obliga a hablar de Sard más allá de aberraciones genéticas y de filosofías orientales. Es al hablar, simplemente, de la conquista de un estilo propio a base de reflexión y de agujeros, de una fusión de la forma con el concepto como se funden, a través de las perforaciones y la transparencias, la luz con los pliegues de la piel.

Amparo Sard (Son Servera, 1973) develops a work apparently more inclined to technical experience than to philosophical reflection. Only apparently. Winner of the reward Ciutat de Palma Antoni Gelabert of painting granted in 2000, the artist's exhibiting and training activity has been notably increased in the same way with which she got known in the island, especially from this recognition onwards: her will of working with organic materials, and her conquest of drilling as a mean to make light take part in her creations, keep alive her art craft that is produced with paper although resembling human skin. Especially during the last years, it is also on her computer screen where she finds an appropriate tool with which to develop human anatomy. However, if there is something conveying unity to the work of Amparo Sard is not technique but the reflection that makes her create. It is a social reflection, but of a society understood as a whole that gathers individualities, other beings. It is a criticism of 21st century reality, the closest reality: a critique against social structure, the base of capitalist society and against the dizziness of nowadays life. Also against the loss of identity of men and women, forced to be successful in detriment of the expression of their individuality. When the true self comes to be more repressed than the other self, that one which is not submitted by society, it is when there is a disruptive crash, the illness the artist calls "desestabilización molecular" that turns human beings into mutants. One has to adapt to the requirements of existence. The art craft of Sard is all science-fiction, in spite of being directly extracted from reality instead from fantasy. The influence of genetics and the improvements in the field of medicine is strongly marked: far beyond from the resemblance of the primary material of her work —the processed paper— with the skin, the rest of the elements composing her work are of a strong organic nature. Thus, the "laberinto sin fin" (N. T. "never-ending maze") is presented as a ball of intestines the artist primarily prints on articles such as jackets, trousers or dresses; in the series of incubations —photographic images protagonized by women who have overcome menopause— she also printed them in a ball. Nevertheless, the most inherent characteristic of her work may be the multiplicity of arms that —in clear reference to Buddhism, where she soothes her thirst of responses— Sard attributes to the bodies, or to cloth articles that she also designs as a part of the installation, of the mutants that inhabit the world of this new age. It is blatant that all in all transcends the limits of social criticism, but also true that in between the object of critique and its development, there exists a continuous link founded in such a unifying discourse and conscious technique that force us to talk about Sard beyond genetic aberrations and oriental philosophies. Simply, it is to talk about the achievement of an individual style throughout reflection and holes, about a fusion of form and concept, throughout drillings and transparencies, as light does with other skin lines.